

Chương 28

Cái Miệng Cậu Ta Thật Giỏi Công Kích Người Khác, Một Khi Đã Nhắm Vào Ai Thì Người Đó Không Tài Nào Thoát Nổi

Còn chưa đầy một tháng nữa là đến kỳ nghỉ đông, trong lòng đám sinh viên đều đã bắt đầu rục rịch trông ngóng.

Mau học xong đi nào! Mau thi xong đi nào! Thi xong là có thể về nhà ăn tết rồi!

Cũng chính vì vậy mà mỗi khi đến cuối kỳ, hiện tượng cúp cua luôn xảy ra rất phổ biến.

Đám sinh viên tính toán xem học kỳ này đã cúp cua bao nhiêu lần, phát hiện ra có mấy môn có thể trốn, vì vậy đồng loạt chọn phương án bỏ tiết.

Giờ học môn tiếng Anh chỉ có một mình Đại Bân đến lớp.

Sau khi tan học, lúc Đại Bân quay trở về phòng, Lý Trác Vân đang ngồi trước máy tính viết luận văn cuối kỳ.

Hắn ơ một tiếng: “Sao cậu không đi tham dự buổi họp các câu lạc bộ?”

Lý Trác Vân nhìn màn hình không chớp mắt: “Hoạt động nhằm chán như vậy tôi đi làm gì, bảo Dương Dương đi thay rồi.”

“À...” Đại Bân gật đầu.

Dương Dương đáng thương, tôi xin gửi lời đồng cảm sâu sắc đến cậu.

Nửa tiếng sau, Dương Dương than ngắn thở dài quay về.

Hắn vừa đám bả vai vừa nói: “Mấy vị lãnh đạo kia cũng có quá nhiều thứ để nói đi, tôi phải ngồi nghe suốt hai tiếng đồng hồ, toàn thân đau nhức!”

Đại Bân tò mò hỏi: “Hôm nay họp nói những gì?”

Dương Dương đang muốn mở miệng.

Đại Bân lại nhắc nhở: “Nói những thứ quan trọng!”

Dương Dương lấy máy tính xách tay ra, mở mục ghi chép.

“Thứ nhất, từ học kỳ tiếp theo, phí sinh hoạt câu lạc bộ sẽ tăng thêm mười đồng so với năm nay. Thứ hai, hội trưởng câu lạc bộ sẽ bị thay đổi, sau này

sẽ không áp dụng cách bỏ phiếu bầu cử hội trường nữa, mà tất cả sẽ đều do thầy hướng dẫn đến sát hạch, sau đó mới đưa ra quyết định xem tiếp tục cất nhắc hay cách chức.”

Dương Dương gập máy tính lại: “Chỉ thế thôi.”

Hai người đều không hện mà cùng nhìn Lý Trác Vân, muốn nghe ý kiến của anh.

Nhưng mà hội trường Lý hoàn toàn không quan tâm đến nội dung cuộc họp, vẫn chỉ chuyên tâm vào nghiên cứu luận văn của mình.

Dương Dương đi đến trước mặt anh, gõ gõ mặt bàn: “A lô a lô, hội trường đại nhân, ngài làm ơn cho ý kiến có được không?”

Lý Trác Vân thờ ơ ngẩng đầu: “Chuyện gì?”

“Từ bây giờ hội trường đều do thầy giáo lựa chọn, cậu không chịu đi họp bao giờ, các thầy giáo cũng không ai nhận ra cậu, không chừng đều cho rằng tôi mới là hội trường đó.” Nói đến đây, Dương Dương không khỏi cười ha ha: “Đến lúc đó liền phé Vân Vân, lập Dương Dương!”

Lý Trác Vân lơ đãng: “Nếu cậu thích thì cứ vậy đi, sau này đề tài nghiên cứu và báo cáo tổng kết cũng đều do cậu viết.”

Dương Dương vội vàng xoa tay: “Đừng đừng đừng, coi như tôi chưa nói gì, tôi sai rồi tôi sai rồi!”

Điều kiện kinh tế của gia đình Dương Dương không tốt, thời gian rảnh sau giờ học ngoài những lúc nghiên cứu thì đều phải đi làm thêm.

Đem những việc vô tích sự này giao cho hấn, nhất định hấn sẽ buồn đến mức bạc đầu.

Nghĩ đến đây, Dương Dương lại không nhịn được mà thở dài: “Thật là hâm mộ những người học khoa công nghệ thông tin, chỉ cần tùy tiện thiết kế vài trang web là có thể bán lấy tiền. Đám chúng ta học thiên văn, đi ra ngoài thực tập nói với ông chủ ‘Tôi mới phát hiện được một thiên thể mới, ông có thể cho tôi bao nhiêu tiền?’ người ta sẽ thèm để ý đến sao?”

Đại Bản đồng tình gật đầu.

Hai người cùng thốt lên câu nói được lưu truyền gần đây trong khoa: “Học thiên văn, dựa vào tín ngưỡng.”

Lý Trác Vân không tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

Mỗi người có một chí hướng riêng, không cần miễn cưỡng.

Vũ trụ mênh mông vô cùng vô tận, dải ngân hà lộng lẫy mê người, sự quyến rũ bí ẩn của nó đã thu hút bao nhiêu học giả bỏ ra tâm huyết cả cuộc đời mình.

Có lẽ mỗi một sinh viên sau khi tốt nghiệp khoa thiên văn đều có một mơ ước lớn lao đó là được tham dự vào các cơ quan về thiên văn quốc gia để nghiên cứu khoa học, nhưng con đường này rất mờ mịt xa xôi, người có thể kiên trì đi đến cuối cùng thực sự không có mấy ai.

Điểm số cao của khoa thiên văn học không hề tỷ lệ thuận với chuyện tìm được công ăn việc làm trong tương lai, chỉ có niềm đam mê khám phá, tìm tòi, những người quyết tâm dành cả đời cho thiên văn mới có thể đạt được những thành tựu trong lĩnh vực này.

Đây là bộ môn đòi hỏi phải bỏ ra rất nhiều thời gian và sức chịu đựng, sau khi thu thập một lượng lớn dữ liệu còn cần phải tiếp tục xây dựng chương trình xử lý, từng bước đều phải thật cẩn thận tỉ mỉ, không thể gây ra dù chỉ một chút sai sót.

Đại đa số sinh viên qua mấy năm học, có khi thiên văn không học được, nhưng khoản lập trình máy tính lại vô cùng thành thạo, sau khi tốt nghiệp đều là tinh anh trong ngành IT.

Cho nên, người tự học thành tài được như Lý Trác Vân là hết sức hiếm thấy trong giới thiên văn học này.

Ngay từ khi mới bắt đầu anh đã đứng ở đỉnh cao mà người bình thường dù có cố gắng hết sức cũng không thể đạt được.

Thế nhưng anh vẫn luôn cố gắng nỗ lực hơn người bình thường gấp nhiều lần.

Buổi trưa, ba người trong phòng ký túc cùng đi ăn cơm.

Vừa lúc này nhắc đến cuộc họp của câu lạc bộ xong thì bây giờ bọn họ tình cờ gặp luôn thầy Lưu ở căng tin.

Thầy Lưu gọi bọn họ lại: “Lý Trác Vân, thầy đang muốn tìm em nói vài chuyện!”

“Chuyện gì vậy, thầy Lưu?” Đại Bân hỏi.

Thầy Lưu bung khay thức ăn ngồi xuống đối diện bọn họ.

“Liên quan tới việc tuyển thêm thành viên câu lạc bộ trong học kỳ tới, em có ý kiến gì không?”

Lý Trác Vân nói: “Em không có dự định tuyển thêm thành viên.”

“Cái gì?” Thầy Lưu cau mày.

Hắn không thể hiểu được: “Thành viên của những câu lạc bộ khác đều có không dưới sáu mươi người, câu lạc bộ của chúng ta mới chỉ có mười mấy người, chưa đủ kinh phí để sinh hoạt câu lạc bộ.”

Lý Trác Vân nói: “Khoa thiên văn vốn không nhiều sinh viên, hai mươi người như vậy là đủ rồi.”

“Không chỉ riêng gì trong khoa thiên văn.” Thầy Lưu nói: “Sinh viên ở các khoa khác cũng được, chỉ cần có hứng thú với bộ môn thiên văn thì đều có thể thu nhận!”

Lý Trác Vân lặng lẽ nhìn vị thầy giáo trẻ mới vào trường này.

Anh quyết định nói thẳng: “Không phải là thầy đang muốn kiếm chác thêm chút lợi nhuận đấy chứ?”

Thầy Lưu sa sầm mặt.

Bầu không khí xung quanh trở nên đóng băng.

Dương Dương và Đại Bân cùng trợn mắt há mồm.

Dương Dương vội vàng giải thích: “Thầy Lưu, Lý Trác Vân không có ý này đâu! Cậu ấy đang nói đùa thôi!”

Lý Trác Vân cũng không thềm xuống nước, vẫn tiếp tục nói: “Cách phá rối nhanh nhất chính là mở cuộc họp, chuyện nghiên cứu khoa học không phải cứ có nhiều người mồm năm miệng mười là sẽ thành công, hướng chỉ tôi lập ra câu lạc bộ này cũng tuyệt đối không phải để biến nó thành nơi phổ cập kiến thức khoa học cho mấy tay mơ đến kính thiên văn cũng không biết dùng.”

“Lý Trác Vân!” Thầy Lưu nổi giận, quát to một tiếng: “Đây là câu lạc bộ của trường học, không phải là phòng thí nghiệm của riêng mình cậu!”

Lý Trác Vân nói: “Tài trợ là tôi xin, các trang thiết bị máy móc cũng đều do tôi tìm đến, tôi muốn tuyển bao nhiêu người thì tôi sẽ tuyển bấy nhiêu.”

“Cậu...!” Thầy Lưu giận đến nói không ra lời: “Được, nếu như cậu đã không coi ai ra gì như vậy, xem ra cũng không cần phải có thầy hướng dẫn như tôi đây nữa!”

Hắn tức giận đứng lên, phất tay bỏ đi.

Đến khay thức ăn cũng không thềm bưng theo.

Lý Trác Vân nhìn theo hướng thầy Lưu rời đi, hừ mũi coi thường, đúng lúc đó lại liếc thấy Kỹ Trường Hoài đang đứng xếp hàng trước quầy bán cơm.

Hôm nay đúng là xui xẻo.

Anh thu hồi tầm mắt, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Dương Dương cuống cuống lo lắng thay anh: “Cậu đắc tội với thầy giáo như thế, không tốt chút nào!”

Đại Bân cũng nói: “Đúng thế, hội trưởng câu lạc bộ ở học kỳ tới sẽ do thầy hướng dẫn chỉ định đó.”

“Bọn họ không có sự lựa chọn nào khác.” Lý Trác Vân chẳng hề lo lắng, ánh mắt anh cao ngạo nhưng kiên định: “Ngoài tôi, chẳng ai có thể.”

Dương Dương vẫn cảm thấy không ổn, cúi đầu bàn luận đối sách với Đại Bân.

“Sao hai người lại lăm lờ như vậy nhỉ?” Lý Trác Vân nghe mãi không nhịn được, hất cằm chỉ về khay thức ăn của thầy Lưu để lại: “Thầy Lưu mời các cậu ăn cơm đây này, nhân lúc vẫn nóng còn không mau ăn đi?”

Dương Dương, Đại Bân: “...”

Tết Nguyên Đán gần kề.

Cuối kỳ rất bận rộn, Lý Trác Vân không có thời gian về thành phố A.

Lệnh Mạn phụng mệnh Hạ Vũ Nhu, thay mặt cả nhà đến trường thăm Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn cũng coi như là một nửa phụ huynh, phụ huynh đến thăm con em mình, đương nhiên là nên mời mấy người bạn học của anh cùng ăn bữa cơm.

Không may là đêm đó Dương Dương và Đại Bân đều đã có hẹn, chỉ có hai người ăn cơm thì quá vắng vẻ, Lệnh Mạn liền bảo Lý Trác Vân gọi thêm cả Lỗ Ngữ Băng.

Lỗ Ngữ Băng không ở trường học, Lệnh Mạn lái xe đi đón cô ấy.

Khi đến nơi, đợi nửa ngày vẫn không thấy cô ấy xuống, cô bèn bảo Lý Trác Vân gọi điện thoại hỏi xem.

Chờ anh cúp máy, Lệnh Mạn hỏi: “Sao rồi?”

Lý Trác Vân nói: “Lâm Na mở một lớp dạy múa, Lỗ Ngữ Băng tự nguyện đến giúp cô ta.”

Lệnh Mạn kinh ngạc: “Bây giờ giảng viên đại học có thể mở lớp dạy thêm ở bên ngoài sao?”

“Dĩ nhiên, tiền dạy thêm của cô ta còn cao hơn lương dạy học trong trường nhiều.”

Lý Trác Vân cởi dây an toàn, chuẩn bị xuống xe: “Đi thôi, Lỗ Ngữ Băng còn nửa tiếng nữa mới hết giờ, chúng ta lên đó chờ cô ấy.”

Lệnh Mạn liên tục lắc đầu, dáng vẻ không tình nguyện chút nào: “Tôi không đi.”

Lý Trác Vân quay lại nhìn cô: “Làm sao? Sợ phải gặp Lâm Na?”

Lệnh Mạn không lên tiếng.

Không muốn thừa nhận.

Lý Trác Vân xuống xe trước, đi vòng qua cửa bên ghế lái.

Anh kéo tay Lệnh Mạn xuống xe, không cho phép cự tuyệt: “Sợ cái gì, đi theo tôi.”

Lệnh Mạn bị Lý Trác Vân vừa lôi vừa kéo đi vào thang máy, lên lầu.

Nhân viên ở quầy lễ tân nhiệt tình tiếp đón bọn họ, nghe Lý Trác Vân nói là tới để đón người, liền dẫn bọn họ vào phòng chờ.

Xung quanh đều là những bậc cha mẹ đưa con nhỏ tới học múa, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân nhìn kiểu gì cũng không giống vợ chồng, cũng chẳng giống phụ huynh, ngồi giữa những người khác có vẻ hơi lạc lõng.

Lý Trác Vân mang theo máy vi tính, trong thời gian chờ đợi tiếp tục ngồi viết luận văn.

Lệnh Mạn thấy anh có vẻ đang rất bận rộn, vì thế cũng không lên tiếng quấy rầy.

Nửa tiếng sau, tan lớp.

Một đám các bạn nhỏ mặc đồ múa chạy từ trong phòng ra, hết sức phấn khởi nhào vào lòng ba mẹ.

Sau đó, Lỗ Ngữ Băng và Lâm Na cũng mặc đồ múa giống vậy đi ra.

Lý Trác Vân cất máy tính, đứng lên.

Lỗ Ngữ Băng nhìn thấy hai người Lý Trác Vân thì đi về phía họ.

“Lý Trác Vân, chị Mạn.” Lỗ Ngữ Băng gật đầu chào hỏi.

Cô ấy luôn chào hỏi ngắn gọn như vậy, Lệnh Mạn cũng đã quen rồi.

Lệnh Mạn nói: “Sắp tết Nguyên Đán rồi, chị tới đây thăm Tiểu Vân, lát nữa cùng nhau ăn bữa cơm nhé?”

“Được.”

Sau đó Lỗ Ngữ Băng giới thiệu Lâm Na đứng bên cạnh: “Đây là cô Anna.”

Lệnh Mạn và Lâm Na nhìn nhau, trong mắt hiện lên sóng ngầm mãnh liệt.

Ra về mỉm cười với nhau.

Lâm Na đưa tay ra với Lý Trác Vân, nở nụ cười: “Xin chào, Tiểu Vân, tôi đã tham dự tiệc sinh nhật của cậu, cậu còn nhớ không?”

Lý Trác Vân ra vẻ nghĩ ngợi, sau đó cũng ôn hoà đưa tay ra bắt lấy tay Lâm Na: “Nhớ chứ, Lâm Na tiểu thư, video kết hôn của cô và Liên Tĩnh tôi cũng đã xem qua, rất có ấn tượng.”

“Thật sao? Cảm ơn.” Lâm Na không nén được nụ cười, cuối cùng không nhịn được đắc ý mà liếc Lệnh Mạn một cái.

Lý Trác Vân thu tay về, nụ cười vừa thoáng qua chợt biến mất: “Nhưng hình như lần đó tổ chức đám cưới tốn kém quá hả? Hay là tại gần đây Liên Tĩnh làm ăn thua lỗ? Sao lại phải bắt vợ đi kiếm tiền thế này?”

Nụ cười trên mặt Lâm Na cứng đờ.

Biểu tình của Lâm Na vô cùng thú vị, hết từ đen lại chuyển sang tím ngắt.

Ngay cả Lệnh Mạn cũng cảm nhận được sự khó chịu của cô ta.

Lệnh Mạn bật cười trong lòng, âm thầm giơ ngón tay cái lên với Lý Trác Vân.

Quả nhiên, cái miệng cậu ta thật giỏi công kích người khác, một khi đã nhắm vào ai thì người đó không tài nào thoát nổi.

Xem ra tối nay phải mời Lý Trác Vân ăn một bữa thật lớn, chiêu đãi cậu ta thật tốt mới được.

Lời nói của Lý Trác Vân quá khó chấp nhận, mãi lâu sau Lâm Na mới cười gượng gạo: “Dĩ nhiên làm ăn không thể bằng Lý gia, nhưng cũng vẫn ổn định, không dám phiền cậu quan tâm.”

Lý Trác Vân lạnh nhạt nói: “Vậy sao, vẫn chưa phá sản hả? Thật đáng tiếc.”

Anh không cho Lâm Na có cơ hội để thở, muốn ép chết cô ta.

Lệnh Mạn cảm thán đúng là mình không nhìn lầm người, quả nhiên Lý Trác Vân nói năng không bao giờ biết dè chừng.

Rốt cuộc Lâm Na giận đến không giả bộ được nữa, giậm chân một cái, khuôn mặt đen xì bốc khói, tức giận bỏ đi.